

Det döda skeppets ballad.

Lundh, Otto,

81 A Br.

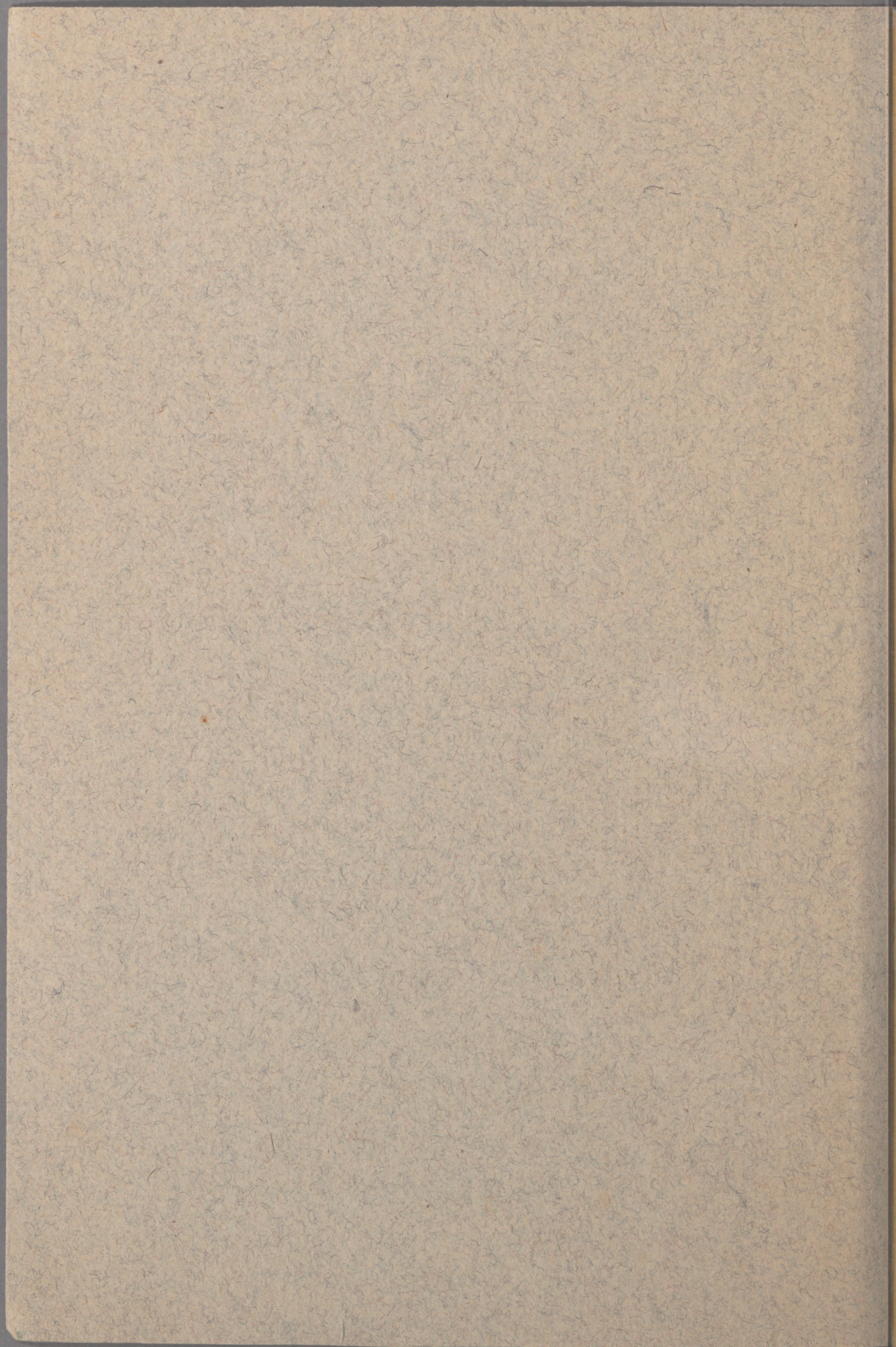

National Library
of Sweden

LUNDH Otto
Det döda skeppets ballad

Pitt Sv.
(Pitt)

Wahlström
1912

OTTO LUNDH

Det döda skeppets ballad

Pris 50 öre.

Säljes till förmån för "Titanic"-olyckans efterlevande.

ANNUUS OCTO

Det döda skeppets
- - - ballad. - - -

Af
Otto Lundh.

Ullners Tryckeri, Malmö 1912.

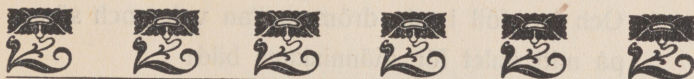

Det döda skeppets
ballad.

At
Otto Lundh.

Uppsala, Tryckeriet, 1910.

Se människan!

Människan växte inför min syn
till en skyhög jättegestalt,
ett fantom, ett urtidsvidunder
behärskande tingen och allt.

Mot molnen hon hvilar sin hjässa
i djärf och glidande flykt.
I hafvens djup hon stöder sin fot,
och väg genom bergen hon byggt.

Med sin hand hon leder floderna,
och Kosmos är människans träl. —
Förstörelsens gnista hon binder med band
och löser den blott till sitt väl.

Och jag föll i min dröm mellan vaka och sömn
på mitt anlet för Människans bild:
Människa, gud öfver tingen,
visa dig nådig och mild! — —

Hafvens drottning.

Det var i min dröm mellan vaka och sömn
jag hade en sällsam syn:
Ett människoverk öfver alla stod
rest mot den vårliga skyn.

“Se hafvets drottning!” ropade
skarornas hänryckta kör —
“Vårt verk, som djupens väldighet
till ödmjuk tjänare gör!”

Alla de lyckliga logo
som stodo på höga däck.
— Ett människoverk utan vansklighet:
en skönhet sist utan fläck!

Så svann min syn mellan skugga och ljus.
Den hvita vårdagen stod
som en Erosdrottning, en jättevampyr
törstig för människoblod.

Hennes hvita armar lyftes
mot solhjässans flödande hår —
"Men ve oss, när hon sänker dem ned
och från händerna kyla går!"

Vårdagens skymmande händer
med vanvettets skräck och nöd
så mången förtvifladt kämpande slå
i kampen om lif och bröd.

Isberget.

Jordens pulsar bölja af lif,
och hjärtat bultar hett.
Hennes länder ånga af brunstighet,
och pannan dryper svett.

Men jorden är stor, och en punkt, som är död
ren i lif, bär allt lif jag tror.
Något dödt inom dig — har du det ej känt?
— Jordens dödspunkt är stor.

Men det frusna i själen tinar ibland . . .
— Och från Nordpol och Labrador
en vällande ström af lossnande köld
genom svallande hafven går.

Mera menlöst ting ej än tinande köld,
ej än drifvande isberg gifs. —
Men ve det, som kommer för nära dess väg,
den köld som till värme drifs!

Den lösta kylan ur rykande träsk
slår sommarn med svartan död.
— För menlöst isberg, väj skeppare snällt,
om ej du vill komma i nöd!

Den flygande Holländarens öfverman.

Du svarta brigg, som flyger åstad
i motvind utan ett segel,
som spökar med fräsande köl utan skruf,
när sjön står klar som en spegel!

Du de bannades skepp, som ej sjunka kan
med din rastlösa skuggbemanning! —
Jag vet ej, om nå'nsin du verkligen fanns,
men din saga är blifven en sanning.

Den lögnen att aldrig bli seglad i kvaf —
från den är du löst omsider!
Här ser du ett skepp af järn och af stål,
som står sig i eviga tider!

10

Sjömanshustruns vaggvisa.

På Southamptons strand i Brittaniens land
står ett litet och gammalt hus.
Där sjunger en moder vid vaggan
i vårdagens skira ljus:

“Min pilt, din far är stark och stor!
Sof sött, blir du det äfven,
och kommer hem från sjön till din mor
med blanka guldets i näfven!

Min gosse lill', ligg lugn och still,
vi vilja glada vara!
Din far är på sjön, men sin goda lön
åt dig och mig vill han spara!

När sommarn står grön kring den ljusa ön,
din far oss dit skall gunga
på sorlande flod, där i skuggan så god
likt fåglar vi leka och sjunga!

Glöm svält och frost! Ha än vi måst
hårt lida och försaka,
på nytt i blomning och sunnanblåst
vi skola lyckan smaka!"

Helvetet.

Har du varit därnere i klyftan,
där fyrarnas hvita glöd
slungar hettan ut med dån och tjut,
om luckan man öppna bjöd?

Luckan öppnas väl sällan,
själf stenkolens svarta flod
rinner in under pannan och skapar
åt ångarens pulsar blod.

Men hett som i själfva helvetets dal
trots fläktar och högt till tak
kräfver ångpannerummet dock pina och svett
af en man, som sköter sin sak.

Han lögar sin mun med vatten och mjöl —
Blotta vattnet ej läskan ger! —
men slungar spannen med skräckslagen hand
då på manometern han ser.

Ty ständigt i örat dånar det:
— "För djäfvulen full maskin!"
För den svindlandes blick blir mätarens rund
till en skalle med dödningegrin.

"Go on! Den stackarn var allt bra klen.
— Sätt en annan man på hans post! —
All right! — Och laga, att lättjefullt ej
regulatorn fräts upp utaf rost!"

Den osynlige styrmannen.

Det står en man af stål och järn
på skeppet af järn och stål,
hans hufvud är kallt och klar hans blick
riktad mot fjärran mål.

Hans vilja är hård och fast hans hand
och han minnes sin gifna paroll:
"Full fart och den allra rakaste kurs; —
ditt värde eljest är = noll!"

"Full fart och den allra rakaste kurs —
Det har oss vår herre befallt!"
Så tänker kaptenen, så mannen som står
vid hans sida med hjärtat kallt!

Det gick genom luften en hvinande ström.
Det flög öfver tacklet en gnist —
"Kapten, ett skepp, som ropar på hjälp!"
förkunnar en telegrafist.

- Vår kurs får ej ändras, och öda ej tid
på saker, för dem vi ej rå!
— "Kapten, man varnar för mycken is!"
— Så säg, att vi tacka få!

Är vanvettet löst i den hjärna, som styr
denna rasande fart mot försåt,
som lura i hafsbruset rundt omkring
vid krossade böljors gråt? —

Där stå två män af järn och stål
på skeppet af stål och järn:
Vårt skepp kan ej sjunka, och djäfvulen själf
toge fåfängt mot stålkölen spjörn!

"Full fart och den allra rakaste kurs"
en osynlig styrman befallt
med isgrå blick och med hjärta af sten
kräfvande lydnad kallt.

Ett sandkorn i evigheten.

Så rinner i evighetens glas
på nytt ett sandkorn ner.
Så släckes sakta kring gränslöst haf
en dag och är icke mer.

En dag. — Men i flytande lyxpalats
gör man saklöst natten till dag,
där flöda skratt och gyllene vin
i feststämdt och sorglöst lag.

Alla de lyckliga logo,
som sutto på höga däck.
Blott i ordlöst grubbel affärsmannen ser
ett myller af siffror i bläck!

Den grånade världsjournalisten
snidar snirklar af hafvets dagdrifvarlif.
Den unge miljonären ler
mot sitt unga, sköna vif.

I tavern och lyxhytt är ingen nöd
för kroppen, om själen ock leds.
I dunkla kojor längs väldiga bord
syns man också med dagen tillfreds.

Den unge strebern och släpets son
från den fattiga Nordanskog
gå till kojs med hoppet af minne ljust
från hafskväll, som stjärnströdd log.

I halfvakna drömmar om ära och rof
ligga barnen af väst och öst,
af söder och nord och söka
hos natten hvila och tröst.

— Hvar kom den ande i strupen från,
som gaf mod att ropa: "På däck"! —
— Alle man på däck"! — Vill man drifva
med trött passagerare gäck?

Det går blott en sakta skälfning
genom stålstarkt skrof, som ej sjunka kan:
Men det ropas: "Till båtarna kvinnor och barn,
behärske sig hvarje man!"

Orkestern, som nyss i festlyst salong
för kvinnor med pudrade bröst
spelat yra dansmelodier,
nu spelar till allas tröst.

Men lade ej Döden sin likhvita hand,
sin äntrande hand på spelet?
Och rös ej den man, som med hjärtat i brand
slets från maka klängande kelet?

"Mer nära, min Gud, mer nära till Dig,
om också lyft på ett kors" — —
går orkesterns allvarsfärgade brus
vid stigande vattnets fors.

— — — — —
Efter skott och skrån, efter gråt och skrik,
efter illfog och mandomsdåd,
efter hopp och förtviflan ett dödssåradt skepp
fick stöten af Dödens nåd.

Men mera döda än de, som gömts
i böljornas famn kanhända,
de arma voro, som lefva fått
den ändlösa natten tillända.

Medan åter i evighetens glas
ett litet sandkorn rann ner,
så sakta släckes kring gränslöst haf
hvard aldrig skall lysa mer!

Släckta själar.

Det syns mig ibland som en punkt, som är död
ren i lif, i allt lefvande bor.
Något dödt inom dig — har du det ej känt?
— Jordens dödspunkt är stor.

Men den eviga isen tinar ibland,
och från Nordpol till Baltimore
en vällande ström af lossnande köld
genom gränslösa hafvet går.

Allt lif, som släcks, det andas ju upp,
vi tro det, på nytt ur mullen:
Det vackra öga, vi slutas sett,
blef kanske blomman på kullen!

Men de själar, som släcktes på tre mils djup,
kunna åter till ljuset de stiga?
Eller skola i hafsdjupens isiga famn
de ständigt fjättras och tiga.

Förvisso lif, som sig gjorde löst
i offrande mod, skall lefva,
fast sjöarna ösa öfver en död
i bläckfiskars svarta skrefva.

Till tider och mänskor skall gå i arf
det underbara, som öfvats!

— Men alla själar, som utan sans
af brusande djupen röfvats?

— Kanhända som hvita sälar en dag
med bländade ögon de trefva
sig upp i Guds sol på ett skeppslöst haf
i ett drifvande isbergs skrefva.

Om de komma till land, om de finna sin själ,
om de sakna i sitt elände?!

— Ja, den som en skymt af gåtornas ljus,
som en skrymsla af djupen kände!

Människans nåd.

Jag söker människans höga syn,
som jag förr på min panna prisat,
fast blind Natur och det skonlösa Ting
en vrånbild med tvång mig visat.

Ty vårdagens skymmande händer
med vanvettets skräck och nöd
så mången förtvifladt kämpande slå
i kampen om lif och bröd!

Och jag lyfter min hand ur min anings natt
mot Människans törnkrönta bild:
— Människa, lidandets herre,
visa dig nådig och mild! — —

Innehåll.

Se människan!
Hafvens drottning.
Isberget.
Den flygande Holländarens öfverman.
Sjömanshustruns vaggvisa.
Helvetet.
Den osynlige styrmannen.
Ett sandkorn i evigheten.
Släckta själar.
Människans nåd.

Index

1. Introduction
2. The first part of the book
3. The second part of the book
4. The third part of the book
5. The fourth part of the book
6. The fifth part of the book
7. The sixth part of the book
8. The seventh part of the book
9. The eighth part of the book
10. The ninth part of the book
11. The tenth part of the book
12. The eleventh part of the book
13. The twelfth part of the book
14. The thirteenth part of the book
15. The fourteenth part of the book
16. The fifteenth part of the book
17. The sixteenth part of the book
18. The seventeenth part of the book
19. The eighteenth part of the book
20. The nineteenth part of the book
21. The twentieth part of the book
22. The twenty-first part of the book
23. The twenty-second part of the book
24. The twenty-third part of the book
25. The twenty-fourth part of the book
26. The twenty-fifth part of the book
27. The twenty-sixth part of the book
28. The twenty-seventh part of the book
29. The twenty-eighth part of the book
30. The twenty-ninth part of the book
31. The thirtieth part of the book
32. The thirty-first part of the book
33. The thirty-second part of the book
34. The thirty-third part of the book
35. The thirty-fourth part of the book
36. The thirty-fifth part of the book
37. The thirty-sixth part of the book
38. The thirty-seventh part of the book
39. The thirty-eighth part of the book
40. The thirty-ninth part of the book
41. The fortieth part of the book
42. The forty-first part of the book
43. The forty-second part of the book
44. The forty-third part of the book
45. The forty-fourth part of the book
46. The forty-fifth part of the book
47. The forty-sixth part of the book
48. The forty-seventh part of the book
49. The forty-eighth part of the book
50. The forty-ninth part of the book
51. The fiftieth part of the book

